

XXXI.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Tillæg til Bygningslovene for Kjøbenhavn og Frederiksberg.

(Udgiven af Landstingets Udvalg den 1ste Marts 1895.)

Saaavel i Kjøbenhavn som paa Frederiksberg findes der Beboelsesbygninger, i hvilke der ikke er truffet Foranstaltninger, der kunne hindre, at Luften fra Røkkenvadste med Afløbsrør — og i mange Tilfælde tillige fra disses Fortsættelse, Kloakledningerne — trænge ind i Lejlighederne og udsætte Beboerne, især i Huse med flere Beboelseslejligheder over hverandre, for Farer i sanitær Henseende, og Udvalget er enigt om, at der bør gives Bygningskommissionerne i de to Kommuner Bemyndigelse til, naar Sundhedskommissionerne skønne det nødvendigt, at paahyde, at der træffes Foranstaltninger til Forebyggelse heraf.

I den kjøbenhavnske Bygningslov af 21de November 1871 var det paabudt, at der ved ny Røkkenvadste skulde anbringes Vandlaase, og saadanne findes ogsaa i de Bygninger, der ere opførte, siden denne Lov traadte i Kraft, men da Mangler ved disse Vandlaase kunne bevirke, at de ikke opfylde Hensigten med deres Anbringelse, foreslaar Udvalget en Ændring til § 1 (Nr. 1), der gør det klart, at kun Vandlaase, som endnu fyldestgøre de Krav, Loven stillede til dem ved deres Anbringelse, kunne anses for tilfredsstillende. Paa Frederiks-

berg har der derimod ikke, førend ved Lov af 19de April 1890, været paabudt Vandlaase ved Røkkenvadste. De Vandlaase, der her ere anbragte, før den nævnte Lov traadte i Kraft, ere altsaa ikke blevne underkastede nogen Kontrol eller Godkendelse fra vedkommende Autoritets Side, og Udvalget har derfor ikke nogen Betænkning ved at lade Sundhedskommissionen ved sit Skøn afgøre, om de saaledes anbragte Vandlaase ere betryggende eller ej.

Da de Foranstaltninger, det kan blive nødvendigt at paahyde udførte i Ejendomme med et større Antal Røkkener, ville medføre Udgifter, der kunne blive uforholdsmæssig byrdefulde for Ejerne, saafremt alle Vadste fordres tagne under Behandling paa en Gang, foreslaar Udvalget ved Ændringerne Nr. 2 og 3 Tilføjelser, hvorved Arbejdet og Bekostningerne kunne fordeles over et passende Tidsrum. Det vil derefter, selv ved ret store Ejendomme, ikke trække mere end nogle faa Aar ud, inden de i Henhold til Loven givne Paabud ville være efterkomne.

Forslaget under Nr. 4 om, at Attesten, der udstedes i Henhold til Loven, ikke bør medføre nogen Udgift for Ejendomsbesidderne,